

Record hermètic

Un relat de: [Kyra_mpm](#)

Feia ja dos anys de l'accident. Me l'estimava. Molt. Però no l'havia pogut anar a veure mai. Era com un punyal que se'm clavava al cor cada cop que hi pensava. Revivia aquell moment que per mi durà hores. Els seus crits, les meves mans tacades de la seva sang, les llàgrimes als seus ulls... Cridava sense parar el seu nom com si amb aquells crits hagués de fer recular el temps... Era horrible només pensar que me'l trobaria assegut en una cadira de rodes amb els braços retorçuts i la mirada perduda sense saber de què parlar. Com havia d'explicar-li qui era? No podia arribar i dir-li que era la seva nòvia, la noia amb qui parlava quan aquell maleït inconscient de la moto provocà la topada amb el cotxe del nostre davant. No va tenir temps a reaccionar. Deia que no, però jo encara em sentia culpable. Estava discutint amb ell per aquelles trucades tan misterioses. I les seves últimes paraules foren per mi: "Era una sorpresa per Nadal, per tu". Tot mentre jo no podia parar de cridar el seu nom. No podia creure el que estava veient. S'estava morint davant dels meus propis ulls, jo estava impotent i ell només pensava en la discussió que havíem estat tenint.

Jo havia sortit disparada del cotxe, mentre ell era allà dins. Va rebre tots els cops i ho va veure tot. Jo tampoc em vaig quedar inconscient, només em vaig trencar un braç i un parell de costelles. És sort que encara segueixi amb vida, m'ho van dir els metges. Però ell... ell va quedar atrapat al cotxe i al record per sempre més.

Vaig passar poc més de dues setmanes a l'hospital. No podia anar-lo a veure, però tampoc sé si ho hagués volgut fer. Rebia moltes visites, ell estava a la UVI. Em portaven flors i bombons, revistes, llibres. Jo em passava el dia entre llàgrimes i consols. Ningú no va poder fer-me parar de plorar. Com ningú va fer-me sentir que jo no n'era culpable.

No parlava amb ningú, feia temps que no dormia gairebé i més encara que no somreia. Van decidir finalment ficar-me el suero, perquè em negava rotundament a menjar i quan m'hi obligaven de totes totes ho vomitava en un no res. En aquell temps que vaig estar ingressada vaig aprimar-me setze quilos. La meva mare, desesperada, m'ensenyava fotos. Eren fotos meves, feia només un mes que estaven fetes. Reia i jugava amb la meva germana. Amb els meus nebots en braços. El Nadal anterior. Els regals. La meva cosina i gran amiga.

I jo plorava. Ho enyorava, tot, absolutament tot; però ja no podia recuperar-ho. Tot allò era el meu món, senzillesa i humilitat, però el meu món. Tot s'havia enderrocant quan ell va quedar-se atrapat en aquell cotxe que tan m'agradava.

El pare abraçava la mare i mentre em mirava somreia esperant que jo fes el mateix. Jo els contemplava sense moure'm; era com si no sentís res quan la mare es desesperava per mi.

Un dia -l'últim- va venir la seva mare, amb la seva germana. Recordo perfectament com el cor se m'accelerà ràpidament i vaig començar a cridar. Vaig ser presa d'un atac de pànic terrible: l'aire se m'acabava i quelcom m'apretava durament el coll. Vaig posar-me pàl·lida i vaig perdre el control de mi mateixa. Només recordo la paraula, només articulava això, mentre elles dos miraven de calmar-me. Les vaig espantar i mentre ell va estar a la UVI no les vaig tornar a veure més.

El trasllat cap a casa fou tranquil. No parlava i tampoc no sentia res, només les mirades de la mare. La meva germana seia al meu costat i tenia la impressió que em veia com si no em conegués, com alguna cosa estranya. Un cop a casa, per recomanació del metge, van intentar que les coses fossin tan normals com si res hagués passat, però tothom tenia prou present "allò" per parlar-me. No anava a l'escola, i vaig estar un mes rebent cada dia la visita de les meves dues millors amigues. Només entraven elles dues a casa meva. Em passaven els apunts i em deien els deures. M'explicaven les novetats a l'institut i poca cosa més; però s'estaven cada dia, ben bé dues hores.

Havia passat poc més de tres setmanes a casa quan la mare va decidir fer-me anar a un psicòleg. No va funcionar, parlava sol. Ni tan sols l'escoltava, no en tenia ganes i vaig provar de fer-ho, però em cansava haver de pensar en com em sentia. No hi pensava jo, en aquestes coses. Només el tenia a ell al cap, recordava i tornava a viure l'accident. Me'l volia imaginar de la manera que me'l podria trobar. Però no en parlava mai amb ningú. Era un tema tabú a casa meva i al meu voltant.

Pocs dies abans de tornar a l'institut vaig rebre una visita prou especial. Era la seva mare. Un altre cop. Sentia vagament un ofec, però intentava dissimular-lo. Vaig ficar-me molt nerviosa. Ella només venia a calmar-me, a fer-me una abraçada i potser un petó. Tal vegada també a plorar al meu costat. Jo em sentia com el botxí del seu fill, però ella va agafar-me la mà, va fer-m'hi un petó i va dir-me que ell m'estimava molt. Jo havia tingut la mirada perduda tota l'estona, com ja era costum, però en aquell moment vaig mirar-la i ella em somreia. No vaig

entendre per què ho feia. Els meus ulls es negaren de llàgrimes un altre cop i vaig dir-li tantes vegades com vaig poder que ho sentia molt. Va dir-me que havia millorat molt, tot i que encara estava ingressat a la UVI, aviat, si no passava res, el passarien a una habitació. Esperava que jo anés a veure'l, com feia ella cada dia. Aquella nit vaig estar pensant hora rera hora en aquella festa que vam organitzar a casa seva. La seva mare ens va cuinar en saber de la nostra intenció: les pizzes. Vaig riure molt aquell dia i fou quan es trencà el gel entre la seva família i jo. A partir de llavors vaig començar a sentir-me integrada -tot i que no sé si és aquesta la paraula- a casa seva.

Jo tenia l'habitació plena de fotos seves i al mirar-les era com si cada llàgrima que em caigués galta avall li donés vida. Veia a poc a poc una mena de metamorfosi, les fotos es transformaven en imatges vives de l'accident. Només veia sang. Però vaig acostumar-m'hi. Fins que vaig amagar-les totes. Fou per un dia, les paraules del psicòleg. Em va dir que havia d'aprendre a mirar endarrera sense fer-me mal. Vaig somriure irònicament en sentir-ho, però no vaig parar de donar-hi voltes durant tot el dia. Era com si hagués d'esborrar per un temps el meu passat i donar pas a un futur que, més endavant, em permetria recordar. Ara això, recordar, estava prohibit.

Era un divendres quan vaig tornar a l'institut. El psicòleg em recomanà aquest dia, així, podria acostumar-m'hi sense acudir-hi de sobte. No sé si fou una bona idea o no. Recordo que tothom em mirava amb pena o bé raresa. Suposo que m'havia convertit en la morbositat en persona. Els passadissos anaven plens d'històries, però jo no en volia sentir res i els ignorava completament. Crec que em vaig formar un escut hermètic on res de fora no podia afectar-me.

Al meu voltant, però, les paraules es mesuraven molt. Les meves amigues evitaven parlar d'ell i els seus amics... ells no sabien si parlar-me o no.

Els professors van començar a perdonar-me qualsevol falta d'atenció i els dies d'exàmens em preguntaven si ell volia fer. Vaig parlar un dia amb el director i li vaig demanar que em tractessin com abans. Ell em respongué que parlaria amb els professors, però que només volien ajudar-me. Vaig contestar-li fredament que jo tenia els meus problemes com tothom, i que com tothom els arreglaria jo mateixa. Va mirar-me fixament mentre em deia que era molt forta. Em vaig començar a notar un altre cop els ulls plorosos i vaig fugir. Vaig fugir per primer cop des que havia reaparegut. Vaig anar-me'n al lavabo i vaig ficar-me a plorar mentre em mirava al mirall i el veia a ell. No feia res més que ressonar-me una i altra vegada al cap les seves últimes paraules.

Sonà el timbre i jo no en vaig fer cas. La meva absència a classe era significativa, tot i que gairebé havia esdevingut una taula o cadira més. La meva amiga va trobar-me quan em rentava la cara, ja tan sols tenia els ulls vermells i li vaig dir que no havia sentit el timbre.

Sempre, quan tornava a casa feia tots els deures i estudiava. Dormia malament i somiava amb ell. Quan em llevava treia la foto que tenia sota el coixí i li deia que l'estimava. L'estimo. Potser massa, diu el psicòleg. I ell què sap? Ell potser no ha estimat mai i parla perquè té un paper penjat a la paret que diu que pot fer-ho. Ell potser ha estat un infeliç tota la seva vida i en el fons m'enveja perquè jo sí estimo i ell també voldria fer-ho. Com ha de donar-me consells algú que no sap què és sentir el que sento?

Passaren els dies, les setmanes, i els mesos. Quatre. Les coses a l'institut començaren a anar millor i allà em sentia diferent. Potser era la feina del psicòleg, potser era el costum de ficar-me la careta al travessar la porta de casa. Sabia perfectament com fer-me passar les ganes de plorar. Havia après a somriure, eren somriures falsos, però això no importava. Res importava, en realitat. Simplement era una manera d'allunyar-me ja de les històries morboses que corrien i que em tenien a mi per protagonista. Quan jo somreia i "tornava a ser la mateixa d'abans" tothom em mirava i somreia amb quelcom de complicitat i deien o segur que pensaven: "Ja ho ha superat!" Era mentida. És mentida. Com podia haver superat sentir-me culpable de l'accident del meu nòvio? Era i és la persona que més estimo en aquest món. L'havia deixat totalment desvinculat de la seva vida i del seu món.

Encara no havia pogut anar a veure'l. I ho sentia en l'ànima. Era un constant recordar paraules, mirades i sensacions. Les tremolors no havien deixat d'atacar-me en qualsevol moment i sense previ avís. Normalment, però, ja estava a casa i ningú no n'era testimoni.

Sona el telèfon i ningú no l'agafa... L'agafa jo i és la mare. No em puc creure el que em diu! L'han dut a casa! Després de més de dos anys intern en l'hospital. Potser ja s'ha estabilitzat definitivament... això vol dir que no poden fer res més per ell? Sé que hauria d'anar-lo a veure, però segueixo pensant que no en sóc capaç; el meu psicòleg em diu que hauria d'allunyar-me de tot. Quan el sento tinc ganes de riure: on vol que vagi? Com? I potser es pensa que jo oblidaré la persona per la que hauria donat la vida. Si sabés que aquesta "cura" hagués de funcionar ja ho faria, però sé del cert que aquest psicòleg m'haurà d'acabar considerant un cas perdut.

Han passat dies i ja fa més de dues setmanes d'aquella trucada telefònica i jo encara sento ressonar per dins les paraules emocionades que em deien allò que no em volia creure. Sé que és el millor que li pot passar ara; però segueixo pensant que ell no hauria d'estar així, ell hauria d'estar bé, jo morta o en aquella maleïda cadira de

rodes plena de botons i tubs.

Per què? Era la pregunta de cada dia, a cada moment, a cada instant quan era impossible treure'm del cap les seves paraules, la sang, la estúpida maniobra d'aquell desgraciat de la moto que duia escrit el meu destí. Era una ràbia muda que m'empenyia llàgrimes en fora i jo no podia sostenir. Era sentir un altre cop la patacada a terra, la patacada de veure'l sagnant a l'asfalt calent... i cridar... i cridar... el seu nom em ressonava sempre dins quan no podia dormir. Maleït tot!

Només volia plorar, i sabia perfectament que jo ja no tornaria a ser la mateixa, però era una mena de lluita interna per no sentir aquestes paraules, com si jo no volgués creure-m'ho. Però tothom ho deia al meu voltant, que no tornaria a somriure com abans, que ja no podria ser feliç recordant. Per què ho deien no ho sé, però sé que dins meu hi havia alguna cosa que no volia fer-los cas, d'altra banda, però, hi havia aquella veu que em deia que tenien raó, tota. I jo plorava un altre cop quan sentia que ell ja no tornaria a saber res. Que viuria en un núvol de cotó, que no s'adonaria del que passava ni passaria. Em sentia culpable, malament, per no haver sabut mai com respondre-li la pregunta que em faria: qui ets, tu?

Cada cop que sentia al damunt la mirada d'un amic seu... ganes de cridar en tenia, però no podia.

- No, no, ni l'ha anat a veure..., sort que deia que l'estimava!

Com podien parlar sense sentir el mateix que jo? Jo no havia tornat a somriure de debò des d'aquell dia i tenia por a tot des de llavors.

Ha arribat el dia. Vaig sola. Toco el timbre i sé que la veu no em sortirà.

- Qui hi ha?- Era la seva germana.

- Hola! Puc veure el... - El soroll de la porta al obrir-se em talla. M'ha conegut la veu.

He de caminar. He d'aixecar el cap i, després de més de dos anys, afrontar-ho tot. Tornar a casa seva, després de tant! L'olor de l'entrada, aquell quadre que mai no sabia com mirar (ell sempre se'n reia). La bicicleta de la seva germana. I les escales. Les he de pujar sola mentre sento passes que s'acosten a la porta de dalt. Respiro profundament i començo, una a una, amb el cap cot i respirant, m'he abaixat una mica la cremallera del jersei. Sento com se m'accelera el cor a poc a poc i ja no puc aguantar-lo més dins meu. He arribat i la porta és oberta. Del seu darrera surt lent el cap de la seva mare. Sé que m'han estat esperant, i potser no entenen per què he tardat tant... No m'ho preguntaran... ells m'estimaven. M'estimaven. Sona com si fos jo qui hagués mort. No he deixat de desitjar-ho. Hauria estat més fàcil morir i haver tancat els ulls a temps per no haver de veure tot el que va passar. Oblidar. Oblidar i fugir.

El seu pare no hi és, treballa i buscant en algun lloc remot de la meva consciència podria trobar la raó que expliqués perquè hi he anat ara, ara que sabia que no hi seria.

Encara em fa pànic trobar-lo assegut sense entendre qui sóc.

La seva mare m'abraça mentre la seva germana em somriu. Em fa por que hagi sentit els batecs del meu cor.

- Passa, és al menjador mirant la tele. - Em sorprèn aquesta aparent normalitat amb què em tracten després de tant. No sé si vull mirar, no sé si puc veure'l.

- Et deixarem sola amb ell, així podreu parlar, oi? - No parlaré amb ell, no sé què dir-li. Però he de reconèixer que és millor que ens deixin sols. Amb elles dues davant... em sentiria estranya.

Em mira. Em somriu. No puc moure'm, sento un ofec que m'atabala i la suor freda em recorre el cos. Sec davant seu i, amb el cap cot, li dic hola. Quina desil·lusió, . Em contesta com pot, amb mig riure. I jo no puc entendre per què té aquesta expressió de felicitat. No s'adona gairebé de res, ja ho sé.

Li agafó la mà, la té calenta, igual que l'últim dia que li vaig agafar: el de l'accident. Li faig un petó i sembla que li faci vergonya. Està tan guapo com sempre. Els ulls se'm neguen ja. Me'l miro. Em somriu. No ha parat de somriure en tota l'estona. Li agafó l'altra mà i li dic que ho sento. La primera llàgrima ja ha caigut i ell intenta eixugar-me-la després de deixar-se de mi. Els seus ulls no brillen com abans, tenen gravats el foc del cotxe. El maleït dia que ens truncà la vida pel mig.

No puc parar de plorar. No puc dir-li res.